

29 Νοεμβρίου 2013

Ο Γιάννης ο αλήτης

/ [Γενικά](#)

Φωτό:kaitivardaki.blogspot.com

Ήταν ο απόλυτος αλήτης. Αναρχοαυτόνομος που λένε. Δεν είχε μόνιμη δουλειά, γυρνούσε από δω και από κει. Κάθε βράδυ έβγαινε, ποτέ του δεν είχε

σταθερή σχέση. Τα ρούχα του, το βλέμμα του, ο τρόπος που περπατούσε. Γεμάτα αντίδραση. Όλα το έδειχναν όμως. Κάτι ζητούσε διαφορετικό, μα το έψαχνε σε λάθος δρόμο.

Έμενε στη γειτονιά μου και τον είχα δει πολλές φορές. Στην αρχή δε μιλούσαμε, αλλά μια φορά στην εξώπορτα της εισόδου της πολυκατοικίας μας μιλήσαμε και από τότε λέγαμε ένα «γεια».

Κάποιο απόγευμα, γυρνώντας κατάκοπος απ'τη δουλειά, τον είδα να κάθεται στο μικρό πάρκο της γειτονιάς μας. Σκυφτός σε μια κούνια. Προβληματισμένος. Συννεφιασμένο πρόσωπο....

Ο δρόμος μου με πήγαινε προς τα εκεί. Δίστασα να τον προσεγγίσω. Όχι γιατί δεν ήθελα, αλλά γιατί πολλές φορές είναι καλύτερα να αφήνεις κάποιον μόνο του τέτοιες στιγμές. Τελικά, πλησίασα. Στάθηκα για λίγο ακίνητος δίπλα του. Δε σάλεψε...

- **Τι έχεις, Γιάννη; Όλα καλά, αδερφέ;**

Αργοσήκωσε το πρόσωπό του και είδα τα κόκκινα (μάλλον είχε κλάψει πιο πριν) μάτια του να'χουν κάτι το πρωτόγνωρο.

- **Ρε, δεν πάει άλλο ρε φίλε,** μου λέει. Δε μπορώ άλλο έτσι ρε...

- **Τι έγινε;**

- **Εσύ που'χεις σχέση με εκκλησίες** και τέτοια για πες μου... Ο Θεός είναι σαν το τσιγάρο; Τον ευχαριστιέσαι;

- **Αυτό δε μπορώ να στο αποδείξω,** του απαντώ. Πρέπει να το ψάξεις μόνος σου. Γιατί ρωτάς;

- **Ρε, μου έχουν συμβεί περίεργα** πράγματα τον τελευταίο μήνα που δε μπορώ να στα πω. Μόνο πες μου... Ξέρεις καναν παπά που να'ναι καλός; Δηλαδή να γουστάρεις να μιλήσεις μαζί του;

- **Ναι, αδερφέ. Ξέρω κάποιους.**

- **Θέλω να πάω, ρε.**

- **Να πας. Έχεις όρεξη να πας Άγιο Όρος; Εκεί θα σε στείλω.**

Του σύστησα κάποιον γνωστό μου γέροντα σε μια μονή του Αγίου Όρους.

Του κανόνισα διαμονητήριο, караβάκι κλπ και πήγε.

Οι μέρες πέρασαν. Κάθε φορά που γυρνούσα κοιτούσα δεξιά-αριστερά το δρόμο μπας και τον πετύχω πουθενά. Μάταια όμως. Πέρασε ένας μήνας περίπου. Όσπου κάποιο πρωινό τον πέτυχα. Δεν πίστευα αυτό που έβλεπα μπροστά μου. Λες και έβλεπα άλλον άνθρωπο.

- Πού χάθηκες ρε φίλε; του λέω.

- Άγιο Όρος ήμουν. Εκεί έκατσα στον παπα-Διονύση.

- Όλο αυτό τον μήνα ήσουν μέσα στο Όρος;

- Ναι, αδερφέ.

- Και;

- Αδερφέ, θα ξαναπάω πάλι. Σε λίγες μέρες. Το μέρος εκείνο έχει κάτι το μαγικό. Έκοψα το κάπνισμα!

- Άντε ρε!

- Ναι. Ρε, ο Θεός με αγαπάει ρε. Ακόμα και μένα τον αλήτη... Δε το πίστευα ρε, αλλά να'ναι καλά και ο παπα-Διονύσης. Άγιος άνθρωπος. Σαν πατέρας μου ήταν. Με βοήθησε να τα ξεπεράσω όλα....

(...)

Ο Γιάννης από τότε άλλαξε ριζικά. Το καταλάβαινες. Φαινόταν. Τα μάτια του πλέον έδειχναν ξεκάθαρα μια απίστευτη αλλαγή. Τον έβλεπα και δεν το πίστευα. Για να μη σας κουράζω, απλά να σας πω ότι ο Γιάννης βρήκε δουλειά και γνώρισε και μια καλή κοπέλα. Κάποια μέρα χτύπησε το κουδούνι του σπιτιού μου. Ήταν ο αποχαιρετισμός. Θα μετακόμιζε αλλού. Θα παντρευόταν.

Από τότε έχασα τα ίχνη του. Όμως, είμαι σίγουρος ότι όπου και να'ναι θα με θυμάται και μένα στην προσευχή του. Τέτοιοι άνθρωποι σαν τον Γιάννη έχουν σπουδαίες δυνατότητες. Κρύβουν μια τεράστια δυναμική μέσα τους. Και, άμα γνωρίσουν το Χριστό, άμα διοχετεύσουν εκεί την αγάπη τους, γίνονται πολύ σπουδαίοι.

Μπήκε μέσα στην βασανισμένη καρδιά του ο Χριστός και έκανε τα πάντα

καινούρια... Έκανε τον Γιάννη καινούριο. Έκανε το Γιάννη ευτυχισμένο...

Τροποποίησα ελάχιστα την ιστορία, η οποία όμως είναι πέρα για πέρα αληθινή.

Επίσης, για ευνόητους λόγους άλλαξα και τα ονόματα.

Πηγές: aoratigwnia – pneumatokoinwnia.blogspot.gr